

Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, Italië, Duitsland, Portugal, de VS, België...

OVERAL REGENT HET ECONOMISCHE AANVALLEN

OVERAL VERZET DE ARBEIDERSKLASSE ZICH

OVERAL VERDEELT DE BOURGEOISIE ONS

HOE EEN MASSALE, VERENIGDE EN SOLIDAIRE BEWEGING ONTWIKKELEN?

In het Verenigd Koninkrijk galmt sinds juni de echo van de kreet, die gaat van staking tot staking:

‘Enough is enough’, ‘genoeg is genoeg’

Deze massale beweging, die de ‘Zomer van Woede’ werd genoemd, is de ‘Herfst van Woede’ geworden, en vervolgens de ‘Winter van Woede’.

Deze stakingsgolf in het **Verenigd Koninkrijk** is het symbool van de strijdbaarheid van de arbeiders, die zich overal ter wereld ontwikkelt:

- In **Spanje** hebben artsen en kinderartsen in de regio Madrid eind november gestaakt, net als het luchtvaart- en spoorwegpersoneel in december. Voor januari zijn in veel regio's meer stakingen in de gezondheidszorg aangekondigd.
- In **Duitsland** doen de stijgende prijzen de ondernemers vrezzen voor de gevolgen van een ongekennde energiecrisis. Daardoor kende de grote sector van de metaal- en elektro-industrie in november een reeks prikacties.
- In **Italië** werd de staking van de piloten van EasyJet midden oktober gevolgd door die van de luchtverkeersleiders. De regering moest zelfs alle stakingen op feestdagen verbieden.
- In **België** werd er op 9 november en 16 december een nationale staking uitgeroepen.
- In **Griekenland** bracht in november een demonstratie in Athene tienduizenden arbeiders uit de particuliere sector op de been onder het motto ‘De kosten van levensonderhoud zijn ondraaglijk’.
- In **Frankrijk** hebben in de afgelopen maanden een reeks stakingen plaatsgevonden in het openbaar vervoer en in de ziekenhuizen.
- In **Portugal** eisen de arbeiders een minimumloon van 800 euro in plaats van 705 euro nu. Op 18 november staakte publieke sector. In december is ook de transportsector in actie gekomen.
- In de **Verenigde Staten** hebben de gekozen vertegenwoordigers van het Huis van Afgevaardigden ingegrepen om een impasse in sociaal conflict te doorbreken en een staking van het goederenvervoer per spoor te voorkomen. In januari kwamen duizenden verpleegsters in New York in actie.

De lijst zou eindeloos kunnen worden omdat er in werkelijkheid overal talloze kleine stakingen plaatsvinden, van elkaar gescheiden, in bedrijven en in de publieke sector. Want overal, in alle landen, in alle sectoren, verslechteren de levens- en arbeidsomstandigheden, overal zijn er prijsstijgingen en miserabele lonen, overal is er werkonzekerheid en flexibiliteit, overal is er een hels werkritme en onvoldoende personeel, overal is er een verschrikkelijke verslechtering van de woonomstandigheden, vooral voor jongeren.

Sinds de Covid-19 pandemie zijn ziekenhuizen het symbool geworden van deze dagelijkse realiteit voor alle werkers: onderbezetting en uitbuiting tot op het punt van uitputting, voor een salaris dat niet genoeg is om de rekeningen te betalen.

De lange stakingsgolf die het Verenigd Koninkrijk sinds juni teistert, een land waar het proletariaat sinds de Thatcher-jaren leek te berusten, drukt een echte breuk uit, een ommekeer van de stemming binnen de arbeidersklasse, niet alleen in het Verenigd Koninkrijk, maar internationaal. Deze gevechten tonen aan dat de uitgebuitenen niet langer met zich laten sollen nu de crisis zich steeds erger wordt.

Met een inflatie van meer dan 11% en de aankondiging van

een bezuiniging door de regering Rishi Sunak volgden de stakingen zich op in nagenoeg alle sectoren: bij het vervoer (treinen, bussen, metro, luchthavens), in de gezondheidszorg, onder de arbeiders bij Royal Mail, onder de ambtenaren bij het Ministerie van Milieu, Voedsel en Plattelandszaken, onder de werkers bij Amazon, onder de leraren in Schotland, onder de arbeiders van de olie-industrie op de Noordzee ... De omvang van de mobilisatie van verzorgers is in dit land van een omvang die meer dan honderd jaar niet is vertoond! En de leraren zullen naar verwachting vanaf februari staken.

Ook in Frankrijk heeft de regering besloten een nieuwe ‘hervorming’ door te voeren waarbij de wettelijke pensioenleeftijd wordt verhoogd. Het doel is eenvoudig: geld besparen door de arbeidersklasse als een citroen uit te knippen, tot op het kerkhof. Concreet betekent dit oud, ziek en uitgeput werken of vertrekken met een verminderd en miserabel pensioen. Bovendien zal ontslag de knoop in dit dilemma vaak doorhakken, al vóór de noodlottige leeftijd.

De aanvallen op onze levensomstandigheden zullen niet stoppen. De wereldwijde economische crisis zal verder verergeren. Om zich in de internationale arena van markt en concurrentie staande te houden, zal elke bourgeoisie in elk land de arbeidersklasse steeds ondraaglijker leef- en werkomstandigheden opleggen, door zich te beroepen op ‘solidariteit met Oekraïne’ of ‘de toekomst van de nationale economie’.

Dit geldt des te meer met de ontwikkeling van de oorlogseconomie. Steeds meer werk en rijkdom gaat naar de oorlogseconomie. In Oekraïne, maar ook in Ethiopië, Jemen, Syrië, Mali, Niger, Congo, enz. betekent dit bommen, kogels en dood! Elders betekent het angst, inflatie en oprijving van het werkritme. Alle regeringen vragen ‘offers’!

Tegenover dit kapitalistische systeem, dat de mensheid in ellende en oorlog, in concurrentie en verdeeldheid stort, is het aan de arbeidersklasse (arbeiders in alle sectoren, in alle landen, werkloos of werkend, met of zonder diploma, werkend of gepensioneerd...) om een ander perspectief voor te stellen. Door deze ‘offers’ te weigeren, door een eensgezinde, massale en solidaire strijd te ontwikkelen, kan zij laten zien dat een andere wereld mogelijk is.

Verdeeld zijn we zwak. Verdeeld verliezen we

Ja, al maanden wordt er in alle landen en in alle sectoren gestaakt. Maar gescheiden van elkaar. Ieder heeft zijn eigen staking, in zijn fabriek, in zijn magazijn, in zijn bedrijf, op zijn kantoor. Er bestaat geen echt verband tussen deze gevechten, zelfs als het voor de stakers van het ziekenhuis voldoende zou zijn om de straat over te steken om die werkers op school of in de supermarkt aan de overkant te ontmoeten. Soms grenst deze verdeling aan het belachelijke wanneer in hetzelfde bedrijf de stakingen worden georganiseerd per beroep of per ploeg, of per etage. Je moet je voorstellen dat kantoorpersoneel op een ander tijdstip staakt dan het technisch personeel, of dat de werkers op de eerste verdieping staken zonder enig contact met de werkers op de tweede verdieping. Dit is wat soms echt gebeurt!

De versnippering van de stakingen, de opsluiting van elke staking in zijn hoekje is alleen speelt de bourgeoisie in de kaart, ze verzwakt ons, maakt ons machteloos, put ons uit en leidt ons naar de nederlaag.

Daarom steekt de bourgeoisie zoveel energie in de instandhouding ervan. In alle landen hanteert ze dezelfde strategie: de re-

geringen verdelen. Ze doen alsof ze deze of gene sector steunen, alleen om de andere beter te kunnen aanvallen. Ze richten zich op één sector, of zelfs één bedrijf, door beloftes te doen die ze nooit zullen nakomen, om tegelijkertijd te verhullen dat er overal elders aanvallen plaatsvinden. Om beter te kunnen verdelen, geven zij een specifieke steun aan één categorie en verminderen zij de rechten van alle anderen. Onderhandelingen per sector en per bedrijf zijn alom de regel.

In Frankrijk gaat de aankondiging van de pensioenhervorming, die de hele werkende klasse zal treffen, gepaard met een oorverdovend 'debat' in de media over de oneerlijkheid van de hervorming voor deze of gene categorie van de bevolking. Het moet eerder worden gemaakt door beter rekening te houden met de specifieke kwalificaties van stagiaires, bepaalde handarbeiders, vrouwen... Al tijd dezelfde valstrik!

Arbeiders moeten de strijd in eigen hand nemen

Waarom deze verdeling? Zijn het alleen de propaganda en de manoeuvres van de regeringen die ons op deze manier weten te verdelen, die de stakingen en de gevechten van de arbeidersklasse van elkaar scheiden?

Het gevoel dat we allemaal in hetzelfde schuitje zitten groeit. Het idee dat alleen een massale en eensgezinde strijd een krachtsverhouding tot stand kan brengen, ontkiemt in alle hoofden. Waarom dan deze maandenlange verdeling, in alle landen, in alle sectoren?

In het Verenigd Koninkrijk gaan stakingen traditioneel gepaard met piketten voor elke stakingslocatie. Al maanden staan er piketten naast elkaar, soms met slechts een dag verschil, soms op hetzelfde moment, maar een paar honderd meter van elkaar verwijderd, zonder dat er contact tussen hen is. Ieder zijn eigen staking, ieder zijn eigen piket. Zonder deze versnippering te bestrijden, zonder een echte eenheid in de strijd te ontwikkelen, dreigt de strijd wil uitgeput te raken. In de afgelopen weken zijn de impasse en het gevaar van deze situatie duidelijk geworden. De arbeiders die al zes maanden bij toerbeurt hebben gestaakt, zouden kunnen worden bevangen door een gevoel van vermoeidheid en machteloosheid.

In verschillende stakingen hebben de werkers ons echter laten weten dat zij zich betrokken voelen bij iets dat verder reikt dan hun bedrijf, hun kantoor en hun sector. De wil om samen te strijden groeit.

Al maandenlang, in alle landen, in alle sectoren, zijn het de vakbonden die deze versnipperde strijd organiseren, zijn het de vakbonden die hun methoden dicteren, die de arbeiders verdelen, isoleren, onderhandelingen per bedrijfstak, per bedrijf bepleiten, zijn het de vakbonden die van elke eis een specifieke eis maken, zijn het de vakbonden die waarschuwen dat we vooral 'de eisen niet moeten vermengen om ze niet te laten verwateren'.

Maar de vakbonden hebben ook gemerkt dat de woede groeit, dat ze dreigt de dijken, die ze hebben opgezet tussen bedrijven, ondernemingen, sectoren, te overspoelen. Ze weten dat het idee van 'samen strijden' in de klasse aan het rijpen is.

Daarom beginnen de vakbonden in het Verenigd Koninkrijk bijvoorbeeld te praten over bijeenkomsten die de arbeiders van verschillende sectoren bijeenbrengen, iets wat zij tot nu toe zorgvuldig hebben vermeden. De woorden 'eenheid' en 'solidariteit' duiken op in hun toespraken. Ze geven het verdelen niet op, maar om dat te kunnen blijven doen, sluiten ze aan de bezorgdheid van de klasse. Zo houden ze de controle over de richting van de strijd.

In Frankrijk hebben de vakbonden bij de aankondiging van de pensioenhervorming hun eenheid en vastberadenheid getoond; zij riepen op tot grote betogingen op straat en tot een krachtmeting met de regering. Ze schreeuwen dat deze hervorming niet zal doorgaan, dat miljoenen mensen het moeten verwerpen.

Tot zover de retoriek en de beloftes. Maar wat is de realiteit? Om een idee te krijgen hoeven we alleen maar te denken aan de strijd-beweging van 2019-2020 in Frankrijk, die ook gericht was tegen de pensioenhervorming van Macron. Tegenover de toename van de strijd wil en de golf van solidariteit tussen de generaties hadden de vakbonden dezelfde truc gebruikt door te pleiten voor de 'convergentie van de strijd', een ersatz-eenheidsbeweging, waarbij de arbeiders in demonstratie achter elkaar werden opgedeeld per sector

en per bedrijf. We waren niet allemaal samen, maar de ene achter ander. De vaandels van de vakbonden en de ordediensten verdeelden de betogingen in per bedrijf, per onderneming, per vakbond. Vooral geen discussies, geen vergaderingen. 'Betoog met je gebruikelijke collega's en ga naar huis, tot de volgende keer.' Geluidsinstallatie stonden zo luid om er zeker van te zijn dat de meest koppige onder de demonstranten elkaar niet konden verstaan. Want wat de bourgeoisie echt doet beven is wanneer de arbeiders hun strijd zelf ter hand nemen, wanneer ze zich organiseren, wanneer ze samenkomen debatteren... om een klasse in strijd te worden!

Om in het Verenigd Koninkrijk en in Frankrijk, net als elders, een krachtsverhouding op te bouwen die ons in staat stelt weerstand te bieden aan de voortdurende aanvallen op onze levens- en arbeidsomstandigheden, die morgen nog meedogenlozer zullen worden, moeten we, waar we kunnen, samenkomen om de strijdmethoden, die de kracht van de arbeidersklasse vormen en haar in staat hebben gesteld om op bepaalde momenten in haar geschiedenis de bourgeoisie en haar systeem aan het wankelen te brengen, te bespreken en naar voren te brengen:

- de zoektocht naar steun en solidariteit buiten de eigen beroepsgroep, de eigen onderneming, de eigen sector, de eigen stad, de eigen regio en het eigen land;
- de zelfstandige organisatie van de strijd, vooral via algemene vergaderingen, zonder de controle over te laten aan de vakbonden, de zogenaamde 'specialisten' van de strijd en hun organisatie;
- de breedst mogelijke discussie over de algemene noden van de strijd, over de lessen die moeten worden getrokken uit de gevechten en ook uit de nederlagen, want er zullen nederlagen zijn, maar de grootste nederlaag is het ondergaan van de aanvallen zonder te reageren. Overgaan tot strijd is de eerste overwinning van de uitgebuitenen.

In 1985, onder Thatcher, vochten de Britse mijnwerkers een jaar lang met enorme moed en vastberadenheid; maar geïsoleerd, opgesloten in hun bedrijf, waren ze machteloos; en hun nederlaag was er een van de hele arbeidersklasse. We moeten leren van onze fouten. Het is van vitaal belang dat de zwakke punten, die de arbeidersklasse al tientallen jaren ondermijnen en die onze opeenvolgende nederlagen hebben gekenmerkt, worden overwonnen: het corporatisme en de vakbondsillusie. De zelfstandigheid van de strijd, eenheid en solidariteit zijn de onmisbare mijlpalen in de voorbereiding van de strijd van morgen!

Daarvoor moeten we onszelf weer erkennen als leden van dezelfde klasse, een klasse die verenigd is door solidariteit in de strijd: het proletariaat. De strijd van vandaag is onmisbaar, niet alleen om ons te verdedigen tegen aanvallen, maar ook om deze klasse-identiteit op wereldschaal terug te winnen, om de omverwerping voor te bereiden van dit systeem dat synoniem is met ellende en rampen van allerlei aard.

In het kapitalisme is er geen oplossing: noch voor de vernietiging van de planeet, noch voor oorlogen, noch voor werkloosheid, noch voor werkonzekerheid, noch voor ellende. Alleen de strijd van het wereldproletariaat, gesteund door alle onderdrukten en uitgebuitenen van de wereld, kan de weg openen naar een alternatief, dat van het kommunisme.

De stakingen in het Verenigd Koninkrijk, de demonstraties in Frankrijk, vormen een oproep tot strijd voor de proletariërs van alle landen.

Internationale Kommunistische Stroming, 12 januari 2023

De IKS organiseert discussiebijeenkomsten in verschillende landen, maar U kunt ook online deelnemen, in het Engels, Frans, Spaans, ... over:

- *Het internationaal belang van de stakingsbewegingen in het VK en Frankrijk;*
- *De jaren 2020 tonen de versnelling van de kapitalistische barbarij, alleen de zelfstandige strijd van de arbeidersklasse kan hierop een alternatief voor de mensheid bieden.*

U kunt zich inschrijven of ons contacteren via:
benelux@internationalism.org

Meer info op: **nl.internationalism.org**

